

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Episcopo. 224.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ ἐκείνου καὶ ἑμεῶν ἅμα δίκαιοι
 γὰρ τοὺς τῆ ποσότητι μακροθυμία μὴ
 ἀφελήθητας, ἀλλ' ἐφόδιοι αὐτῶν με-
 ζόντων ἀμαρτημάτων πεπονημένους,
 καὶ τῆς δίκης ἐναλῶσαι τιμωρίας.

Αλυπία ἑπιτοκία σκγ.

Εἰ τὰς τιμωρίας μεγάλας εἶναι τῶν
 πλῆθει τῶν συνευδόντων ἐικότως κρίνο-
 ῦμεν, αἱ γὰρ λαμβάνουσαι κορυφωτέρας
 εἶναι περὶ κλάσιν, ὅποιας εἰκός εἶ-
 ναι τῶν κόλασιν, ὅταν παρόντων τῶν
 ἑραίων δῆμων, καὶ πάντος τῆς ἀνθρω-
 πότητος ὁμοδείῃ,

Ἰσιδώρα ἑπιτοκία σκδ.

Οὐδέ τίς ἄλλο μὲν εἶδεν, ὃ ἐμάχου-
 με, τῶν ὄντων ἢ δοκασίων κλάσιν.
 ὡραῖος ὁ φθόνος, ἀλλ' ἀργίος καὶ ἀρ-
 χαλός. ἰσπίδ' ἀρετῆς, ἢ πῆς κρείων
 πῶν τῶ κλάσιν κεκλήρωται φύσιν, καὶ
 πάμπαν ἀπαρμυθίως. τὸ μὲν οὐκ
 μὴ φθονεῖσθαι, ἀλυσίον ἰδὲ ἴσως, ἔ-
 κιν, εὐκλείης, φθόνος γὰρ αἰ ἀξίως
 φράσιν, μήτ' ἐμαίωτες, μήτε φίλοις
 ἐμαῖς συμβαῖν, καὶ δὲ φθονεῖσθαι, ἀφ-
 φροσι λοχισμῶ τὰς τῶ φθόνος κακοῖ-
 θίας φέρειν.

Τῶ αὐτῶ σκε.

Ἐγὼ φημι τοῖς οἷς εἶδεν ἐλλείπειται
 τῶν ὀφειλόντων ὡς ἀρετῶν ποσῶ-
 ρθῆναι. πολλοὶ γὰρ μεγάροι ἀγαθόν,
 ὡς οὐκ οὐκ ἐπὶ δεικνύουσι τὴν ἀ-
 ρετῆν, ἔπειτα φροσιζοῦσιν αὐτῆς τῶν
 τῶν, εἰ μὴ τῆ οἰκείᾳ δυνάμει βαρσοῖε.
 ἀλλ' ἀναφέρουσι ὡς τὴν θεῖαν φροσι-
 πῶ καὶ παρὰ μῶμα, καὶ τῶν πάντων ἀει-
 σιότων, καὶ εἰς τέλος πάντως ἔξεν ἀ-
 ρετῆς. εἰ γὰρ καὶ τὸ κρατῆρ δίδωσι
 τῶν ἀπιπάλων, τὸ ἀνθρωπίνης ρώμης
 κρατῆρ, ὡς μὴδὲν ἐμποδῶν εἶναι τῆ
 τῶ ἀλλήτῶ ὡς θυμῶ. ἀλλ' οὐκ ὡς
 τὸ θεῖον ἑπιτοκίαι ἀναφέρουσι δῆλον,

cabo simul. Equum est enim eos qui nul-
 lam ex tanta lenitate utilitatem accepe-
 runt, verum ab ea grauiorum scelerum oc-
 casionem traxerunt, diuine iustitiæ suppli-
 ciis atque tormentis constrictos teneri.

Alypio Episcopo. 223.

Si grauissimas eas pœnas esse merito iu-
 dicamus, quarum multi conscij sunt (nam
 occultæ leuiiores quodammodo esse so-
 lent) qualem hunc cruciatum esse verifi-
 mile est, cum presentibus cœlestibus po-
 pulis atque in hominum omnium oculis
 & aspectu constituetur.

Isidoro Episcopo. 224.

Cum in nulla alia re bona, aut boni spe-
 cium habente (vir mihi cognominis) lenis
 est inuidia, verum acerba & truculenta:
 tum verò in virtute, quæ boni naturâ pro-
 priè sortita est, consolationem prorsus om-
 nem respuit. Ac quidem inuidia flagra-
 re, molestiæ quidem expers fortasse fue-
 rit, at minimè præclarum & luculentum
 (nam ita se gerere, vt merito ipsi inuidea-
 tur, velim nec mihi vnquam nec amicis
 meis contingat) Oportet autem eum, cui
 inuidetur, inuidiæ malignitates prudenti
 animo perferre.

Eidem. 225.

Ego iis, quibus earum rerum, quæ ad virtu-
 tē adipiscendā fieri debēt, nihil deest (mul-
 ti quippe, tamen si virtutem maximum bo-
 num, vt reuera est, esse statuant, ipsius ta-
 men haud magnam curam gerunt) hoc
 dico, ipsos, si modò virium suarum fiducia
 minimè nitantur, verum ea quæ rectè &
 cum laude gerunt, ad diuinam opem re-
 ferant, & turbulentos animorum motus
 profligaturos esse, & ad virtutis metam
 peruenturos. Nam etsi id quod humano
 robore præstantius est, hoc præbet vt ad-
 uersarios quispiam superet: tamen cui di-
 uinū numen auxilio est, victoriam scilicet